

LES ARTS
ÉS ÒPERA

Carmen

Georges Bizet

Sala Principal

2 d'octubre de 2026	19.30 h
4 d'octubre de 2026.....	18.00 h
7 d'octubre de 2026	19.30 h
10 d'octubre de 2026	19.00 h
12 d'octubre de 2026	19.00 h
15 d'octubre de 2026	19.30 h

DURACIÓ: **3 H**

Actes I, II: 1 h 30 min
Descans: 25 min
Acte III: 1 h 05 min

ADMINISTRACIÓN
FUNDADORA

GENERALITAT
VALENCIANA

ADMINISTRACIÓN
COLABORADORA

MINISTERIO
DE CULTURA

DIRECCIÓN GENERAL
DE ARTES ESCÉNICAS Y MÚSICA

Carmen

Georges Bizet

Opéra comique en tres actes

Llibret d'Henri Meilhac i Ludovic Halévy
a partir de la novel·la homònima de
Prosper Mérimée

Estrena: 3 de març de 1875

Opéra-Comique (Salle Favart), París

Edició

Fritz Oeser, Alkor Edition Kassel GmbH

*En memòria del director valencià
García Navarro, amb motiu del 25é
aniversari de la seua mort*

Nova coproducció

Palau de les Arts Reina Sofia
Grand Théâtre de Genève

Direcció musical **Michele Spotti**

Direcció d'escena **Ted Huffman**

Escenografia **Nadja Sofie Eller**

Vestuari **Astrid Klein**

Coreografia **Pim Veulings**

Il·luminació **Urs Schönebaum**

Carmen **Vasilisa Berzhanskaya**

Don José **Charles Castronovo**

Micaëla **Ruth Iniesta**

Escamillo **Davide Luciano**

Le Dancaïre **Cristòfol Romaguera⁺⁺**

Le Remendado **Matías Sebastián Herrera⁺⁺**

Moralès **Isaac Galán⁺**

Zúñiga **Manuel Fuentes**

Frasquita **Aitana Sanz**

Mercédès **Lora Grigorieva⁺⁺**

Escola Coral Veus Junes

Directoras: Marta Mármol, Roser Gabaldó

**Escolania de la Mare de Déu
dels Desemparats**

Director: Luis Garrido

Cor de la Generalitat Valenciana

Director: Jordi Blanch Tordera

**Orquestra de la Comunitat
Valenciana**

Assistent del director musical / Director
de banda interna: Rubén Sánchez Vieco

Assistents

Director d'escena: Sonoko Kamimura

Escenografia: Cecilia Ruiz

Vestuari: José María Adame

Coreografia: Celia Sandoya

Mestra repetidora i assessorament lingüístic
Laïla Barnat

Mestre repetidor
Jorge Giménez

Ballarins

María Belda, Anna Bernat, Sofia Cipoletta

Cristóbal Crespo, Joaquín Fernández

Marta Ferré, Marta Gómez

Candela Leal (Manuelita), Sara López

Germán Lloria, Boris Orihuela, Carla Ortiz

Julen Pazos, Alberto Sancho, Celia Sandoya

Ismael Turel

Subtitulació
Anselmo Alonso

* Alumni Centre de Perfeccionament

** Centre de Perfeccionament

LES ARTS ÉS MEMBRE DE:

AEOS

Carmen

Acte I

Una plaça davant de la fàbrica de tabac. La jove i tímida Micaëla camina entre els soldats que fan guàrdia buscant el caporal Don José per a donar-li una carta de sa mare, en la qual li aconsella que es case amb ella. Les cigarreres ixen de la fàbrica per a descansar i Carmen, una gitana molt bonica, capta l'atenció de tots. Davant de la indiferència de Don José, ella li llança la flor que porta

als cabells abans de tornar a la feina. Després d'una baralla violenta a la fàbrica, Carmen és arrestada per orde del tinent Zúñiga. Tanmateix, la gitana seduïx Don José per tal que la solte i aconseguix escapar simulant una forta empenta al caporal.

Acte II

A la taverna de Lillas Pastia, Carmen espera Don José, empresonat durant un mes per haver-la deixat escapar. El torero Escamillo celebra el seu triomf a l'indret i queda captivat per Carmen, la qual també se sent atreta per ell, encara que preferix esperar el soldat. Els contrabandistes Dancaïre i Remendado demanen ajuda a Carmen i a les seues amigues Frasquita i Mercédès per als seus plans foscos. Quan arriba Don José, Carmen balla per a ell, però la irrupció de Zúñiga, també interessat en Carmen, provoca una confrontació. El tinent és reduït pels contrabandistes i Don José no té més remei que desertar i unir-se a ells.

Acte III

Mesos després d'una vida errant a les muntanyes, la relació entre Carmen i Don José s'ha gelat. En consultar les cartes, Carmen descobrix, amb consternació, que el destí augura la mort per als dos. Escamillo arriba per trobar la gitana, i Don José, superat per la gelosia, intenta apunyal-lo, tot i que els contrabandistes ho impediten. Micaëla reapareix per a dir-li a Don José que sa mare

agonitza. El caporal se'n va amb ella però avisa Carmen que tornarà.

Al costat de la plaça de bous, Escamillo li declara el seu amor a Carmen abans de la correguda. Informada pels seus amics de la presència de Don José, Carmen decidix esperar-lo i fer-li front. El soldat li suplica desesperadament que no l'abandoni, però la cigarrera reafirma el seu amor per Escamillo i la seua fe en l'amor lliure. Enutjat, Don José l'apunyala mentre el públic aclama el torero pel seu triomf a la plaça.

LES ARTS

ÉS BARROC I MÚSICA ANTIGA

Lea Desandré & Thomas Dunford

Idylle

21 d'octubre de 2026 | 19.30 h

La fascinació eterna de *Carmen*

JAVIER PÉREZ SENZ

Periodista i crític musical

Carmen és una òpera perfecta. La inspiració musical, la bellesa melòdica van de la mà amb el sentit dramàtic i s'ajusten magistralment a cada situació teatral i, cosa essencial en qualsevol òpera, a la vocalitat dels personatges. Des que es va estrenar, el 3 de març del 1875 a l'Opéra-Comique de París, l'obra mestra de Georges Bizet – el genial compositor francès va morir exactament tres mesos després de l'estrena, el 3 de juny de 1875, als 36 anys, a causa d'un infart-gaudix d'una immensa popularitat, tant per la seua presència contínua en les temporades de teatres i festivals d'arreu del món com per una extensa discografia que no para de créixer.

Potser val la pena revisar la fisonomia original de *Carmen*, *opéra comique* en quatre actes amb llibret de Ludovic Halévy i Henri Meilhac, basada en la novel·la curta del mateix títol de Prosper Mérimée, per posar en perspectiva els canvis que conduïxen a la versió que normalment veiem a l'escenari. Bizet va acabar la partitura autògrafa l'octubre de

1874 i va començar els assajos a l'Opéra-Comique, els quals van durar cinc mesos. Sobre la seua estrena, les paraules del crític italià Elvio Giudici són molt interessants: «Finalment va pujar a escena el 3 de març de 1875, amb un èxit incert (no desastrós, com s'ha escrit tantes vegades), la fredor del qual va ser produïda, sobretot, per una profunda incomprensió de l'excés de novetats –musicals i dramàtiques– que presentava».

El mateix Bizet va corregir les proves de la partitura per a cant i piano que l'Editorial Choudens va publicar el mateix mes de l'estrena de l'òpera, ja amb canvis respecte de la partitura autògrafa. La versió original en quatre actes, amb diàlegs parlats entrelaçats amb fragments musicals, responia als cànons de l'Opéra-Comique de París, però estos requisits, que havien determinat l'estructura de l'obra, varen complicar la seua representació en altres escenaris. Després de la mort inesperada i tràgica de Bizet, el seu amic, el compositor Ernest Guiraud, va

acceptar l'encàrrec de posar música als diàlegs i els va convertir en recitatius, una opció lògica per a facilitar la representació i la difusió internacional de l'obra: de fet, l'Òpera de Viena ja havia inclòs *Carmen* en el programa de la seua temporada de tardor. La feina eficaç de Guiraud va ser editada per Choudens el 1877. Quasi un segle més tard, el 1964, l'edició crítica de Fritz Öeser va recuperar l'estructura original de l'òpera amb diàlegs parlats.

Carmen aviat va ser lloada com el prototip de la dona lliure i indomable que no accepta lleis ni amos, capaç de morir abans que de perdre la llibertat. Un personatge perfecte des de l'òptica romàntica, però la realitat històrica ens diu que a Andalusia, a finals del segle XIX, no podia haver-hi una gitana com *Carmen*. Ni a la Sevilla descrita per Mérimée a la seua novel·la del 1845, ni en la brillant creació musical de Bizet, habiten personatges gitanos creïbles, potser per simple ignorància sobre la veritable identitat del poble romaní, o per la gran quantitat de perjuïns, estereotips

i tòpics que distorsionen eixa identitat. La «gitana autèntica» de Mérimée és una dona cruel i venjativa que practica la prostitució, roba i utilitza els seus encants per a atrapar les seues víctimes. Un personatge tremend, redimit pel seu coratge davant la mort.

Per tal de no escandalitzar el públic de l'Opéra-Comique de París, els llibretistes Henri Meilhac i Ludovic Halévy varen suavitzar el personatge; a l'òpera encara és una dona altiva i supersticiosa, però ja no és prostituta: és una cigarrera que treballa a la Fàbrica de Tabac de Sevilla (hui la magnífica seu de la Universitat de Sevilla). Així naix la Carmen coqueta, alegre, valenta i defensora de la seua llibertat fins a la mort. Captivadora i apassionada, encara que difícilment creïble a Andalusia de principis del segle XIX.

La pràctica de la llei gitana expulsaria de la comunitat una prostituta com la descrita per Mérimée, la condemnaria a l'exili i, per descomptat, no podria formar part de cap grup de gitanos andalusos, bé foren contrabandistes o no; tampoc no és creïble la independència absoluta d'una dona doblement marginada per ser dona i gitana, així com l'absència total de relacions familiars amb els seus i la manca de respecte per les lleis i costums gitanos de la Carmen idealitzada per Bizet. No és fàcil trobar figures gitanes creïbles a l'òpera; potser només Frasquita i Mercédès. Pel que fa a la taverna de Lillas

Pastia, és difícil imaginar un nom menys gitano i andalús a la Sevilla de qualsevol època.

Sobre Carmen, un paper assumit en l'estrena per la mezzosoprano Célestine Galli-Marié, pesen tones de falsa tradició. El retrat d'una gitana ferotge i torrencial deu molt a una de les seues intèrpretes més famoses, Gabriella Besanzoni (1890-1962), que va aconseguir deixar gravada en la memòria de diverses generacions, especialment durant els anys trenta, una composició plena de tòpics, sostinguda per una gran veu. Així és com la descriu Rodolfo Celletti a *Memorie d'un ascoltare*: «Com podia ignorar que quan la Besanzoni entrava a l'escenari, a la Carmen, travessava l'escenari vertiginosament, com una velocista, i que en el *duetto* final, abans de deixar-se matar, lluitava de veritat amb José i de vegades en sortia malmesa i arrapada?»

El llegendari tenor Giacomo Lauri-Volpi també va deixar constància de la impressió que causava esta artista tan temperamental: «La volubilitat salvatge, voluptuosa i ferotge de

la gitana «d'ulls de llop» que es mou i llança mirades assassines, es reflectia en la imitació, en la veu, en les paraules i en les seues expressions amb una «vis» tan expressiva i tràgica que produïa la il·lusió d'haver sigut modelada amb terra andalusa, carregada d'influències secretes».

Dos grans cantants espanyoles van trencar els tòpics de la gitana torrencial per a il·luminar els subtils matisos del personatge: la soprano Victoria de los Ángeles ho va fer per pura intuïció musical i, seguint el seu exemple, la mezzosoprano Teresa Berganza, que va comptar amb la complicitat del gran director d'escena italià Piero Faggioni i el talent musical del genial director d'orquestra Claudio Abbado per a esbossar la seua interpretació reveladora al Festival d'Edimburg el 1977; Berganza reflectix la feminitat i la passió del personatge sense caure en els tòpics, busca les seues essències en subtils matisos i en una línia de cant respectuosa amb la tradició lírica que arriba a una nova dimensió en el duo final, que anticipa l'expressió dramàtica del futur verista: de fet, estem davant del primer crim masculista a l'escena lírica, a navalla, una escena violenta que segurament va commocionar els seus primers espectadors.

Una altra intèrpret reconeguda, la mezzosoprano estatunidenca Marilyn Horne, oferix algunes claus per a definir un paper tan important. «Carmen és una d'eixes òperes fonamentals a mig camí entre les formes antigues de l'època del *bel canto* i el verisme,

així que sempre em sent com si estiguera caminant per la corda fluixa, vigilant de no creuar mai la línia...»

Lluny de la recreació o evocació del flamenc pur que Manuel de Falla i Federico García Lorca varen cultivar, Bizet no va utilitzar la música dels gitanos andalusos. La seua partitura és brillant, inspirada i absolutament genial, però forma part del gust per l'exotisme al qual no és aliena l'abundant literatura de música pseudo-espanyola signada pels pares del nacionalisme musical rus, que, per cert, tant varen fascinar els compositors francesos i captivaren el públic en els salons amb més *charm* de París.

Paradoxalment, per a milions de persones no hi ha música més espanyola que la de *Carmen*. Però, si mirem l'origen musical de la molt popular *Havanera*, és just esmentar el compositor basc Sebastian Iradier, autor de la peça que Bizet va arranjar i adaptar per a escriure *L'amour est un oiseau rébelle*: l'havanera *El arreglito*, resultat de la passió per la música cubana de l'autor de *La paloma*. La inclusió de la hui famosa *Havanera* va ser, per cert, una petició de Celéstine Galli-Marié, que volia una ària d'entrada que li permetera «di muovere i fianchi».

Curiosament, en el preludi de l'últim acte, Bizet es va inspirar en un polo de la tonada escènica *El criado fingido*, del compositor, tenor, empresari i professor de cant Manuel García, primer Almaviva d'*Il barbiere di Siviglia*, glòria del cant de Rossini i pare de María Malibrán i Pauline Viardot-García. Les seues cançons i melodies alimentaven la moda espanyola als salons del París del segle XIX: el seu mític polo *Yo que soy contrabandista* era considerat un crit de llibertat pels escriptors romàntics.

Esta influència de la moda espanyola en Bizet adquirix una nova dimensió gràcies a la seua fantasia i art orquestrador en la recreació de la música folklòrica espanyola que va conèixer a través de partitures i testimonis de viatgers, ja que Bizet mai no va visitar Espanya.

Malgrat el color, l'encant i l'ambient espanyol, *Carmen* és una òpera francesa i la seua

identitat musical, amb arrels en la gran tradició de l'*opéra comique*, brillantment renovada per Bizet, només cobra veritable autenticitat quan la partitura es desprén de sobrecàrregues veristes que distorsionen la bellesa i els detalls prodigiosos d'una escriptura orquestral i vocal amb identitat pròpia. De fet, *Carmen* és un món a banda que sobreviu a la influència de l'òpera italiana i alemanya amb una orquestració de llums, colors i refinament meravellosos. La defensa de l'estil és essencial en la resposta orquestral, que ha de ser atenta, dúctil, delicada i flexible en els acompanyaments, sense sobrecàrregues, per a assolir una intensitat dramàtica fins a aquell acte final prodigiós i emocionalment impactant.

El coneixement de l'estil també és essencial per a les veus, ja que la feina dels cantants com a actors requerix veracitat teatral i refinament vocal tant en els papers solistes com comprimaris. El paper principal, per a mezzosoprano, que també pot ser interpretat per sopranos amb un bon registre greu, exigix mitjans generosos, greus carnosos, homogeneïtat i accents intensos, dicció impecable, domini de l'estil i màxima entrega com a actriu en una interpretació que culmina en un duet final emocionant. La complexitat psicològica i musical del personatge universal de Bizet és enorme, amb dos primers actes en què el cant preval sobre el drama, amb cançons tan inspirades com, a més de l'*Havanera* ja esmentada, la seguidilla *Près de remparts de Séville* i la *Chanson bohème*,

Les tringles des sistres tintaient que canta acompanyada de Mercédès i Frasquita a l'inici del segon acte.

Però a la segona mitat de l'òpera, el drama s'imposa gradualment, amb una definició dels personatges que recau en frases més curtes i precises, cosa que crea una atmosfera teatral cada vegada més tensa, amb una intuïció dramàtica que els compositors veristes varen aprofitar més tard, de vegades en excés. En este sentit, els forts contrastos que animen el *Trio de les cartes* que obri el tercer acte, en què, mentre les seues amigues Frasquita i Mercédès canten un futur feliç, Carmen pressentix la seua mort i accepta immediatament el seu destí tràgic, són un altre exemple de l'enginy musical i teatral de Bizet.

Don José, un paper ideal per a un tenor *lirico spinto*, també evoluciona significativament en l'aspecte psicològic. Des del lirisme pur i tendre que il·lumina el seu duo amb Micaëla al primer acte, fins als accents més intensos,

al segon, de la bella Ària de la *flor* -Bizet envolta cada accent, cada confessió íntima de *La fleur que tu m'avais jetée*, amb un prodigiós refinament orquestral- en un camí que conduïx en la seua trobada final amb Carmen a la màxima tensió dramàtica. Final impactant: un assassinat masclista que, malauradament, encara és una plaga en la societat actual. Així és com ho expressa el gran director d'escena espanyol Calixto Bieito, la famosa posada en escena de *Carmen* del qual, estrenada el 1999, continua emocionant el públic en nombrosos escenaris arreu del món. «Don José és sens dubte un

home enamorat, però convertix el seu amor en una obsessió poc saludable que el porta al crim i a la destrucció. El descontrol dels seus sentiments el fa esdevenir un criminal. *Carmen*, entre moltes altres coses, és la primera òpera que tracta la violència de gènere.»

Des de la seua entrada a l'escenari amb la famosa cançó del *Toreador* a l'inici del segon acte -els couplets *Votre toast, je peux vous le rendre... Toréador, en garde!* - la personalitat del torero Escamillo és molt clara, un reflex fidel del caràcter viril i petulant que condensa tots els tòpics del mascle hispànic. Un paper de gran lluïment per a un baríton que també poden abordar els baixos, i que requerix un registre ample i potència en els aguts.

En el cas de Micaëla, és un paper per a soprano lírica que té pàgines d'exquisit lirisme com el seu duo amb Don José *Parle-moi de ma mère* i, ja al tercer acte, una ària tan meravellosa com *Je dis que rien ne m'épouvante*. Aixó sí, cal certa contenció en la interpretació perquè els aspectes més fràgils i ingenus de la jove enamorada de Don José no acaben sent massa cursis.

Les jóvens gitanes Frasquita (soprano) i Mercédès (mezzo), els contrabandistes Dancaïre (tenor o baríton) i Remendado (tenor), el capità Zúñiga (baix) i el sergent Moralès (baríton) són personatges que exigixen mitjans solvents, musicalitat, encert teatral i sentit de l'estil. Sense eixa defensa

de l'estil, per exemple, perd el seu encant màgic el Quintet *Nous avons en tête* o el refinament, l'atmosfera poètica i la brillantor que donen identitat a l'obertura i als tres entreactes musicals.

Traducció al valencià: Palau de les Arts

Michele Spotti

Direcció musical

© Marco Borrelli

El director musical de l'Òpera i de l'Orquestra Filharmònica de Marsella, Michele Spotti, ha sigut nomenat principal director invitat de la Deutsche Oper de Berlín a partir de la temporada 2026-2027. Els seus compromisos més recents inclouen, a més de nombroses cites a Marsella, entre les quals destaca *Das Rheingold*, el seu debut al Metropolitan amb *La traviata* i el seu retorn al Grand Théâtre de Genève (*L'italiana in Algeri*), al Festival de l'Arena de Verona (*La traviata* i *Nabucco*), a la Deutsche Oper (*Rigoletto*) i a l'Òpera de París (*Les Brigands*). A tot açò, cal afegir els debuts al Festival Verdi de Parma amb *Falstaff*, al Maggio Musicale Fiorentino amb *Norma*, al San Carlo de Nàpols amb *Simon Boccanegra*, a Roma amb *Die Zauberflöte*, a la Staatsoper de Viena amb *La fille du régiment*, a la Semperoper de Dresden amb *La bohème* i al Bunka Kaikan de Tòquio amb la Filharmònica de Tòquio i Juan Diego Flórez.

En la temporada 2026-2027, els seus compromisos el porten a la Deutsche Oper (*Lucia di Lammermoor*, *La traviata* i *Don Carlo*), a la Bayerische Staatsoper (*Die Zauberflöte*), a Tolosa (*Lohengrin*), a Zuric (*L'elisir d'amore*) i al Maggio Musicale Fiorentino (*Anna Bolena*). També dirigirà un concert amb Juan Diego Flórez i la Filharmònica de Hong Kong en esta ciutat, i un altre amb l'Orchestre de Chambre de Paris al Théâtre des Champs-Élysées. A Marsella, pujarà al pòdium en diversos compromisos simfònics, a més de *Don Carlo* i *Maria Stuarda*. En Les Arts ha dirigit *Ernani* i la producció de *L'heure espagnole/Gianni Schicchi*.

Ted Huffman

Direcció d'escena

© Lea Meienberg

L'escriptor i director d'escena Ted Huffman ha sigut nomenat recentment director general del Festival d'Ais de Provença, la programació del qual assumirà a partir de l'estiu de 2028. Els seus nombrosos premis i nominacions inclouen els premis Olivier, International Opera, Opernwelt, Royal Philharmonic Society, Fedora Generali, UK Theatre, Reumert, South Bank Sky Arts i Ivor Novello. En la temporada 2026-2027, torna al Palau de les Arts amb una nova producció de *Carmen*, i a la Dutch National Opera d'Amsterdam amb *Orphée et Eurydice* de Gluck (versió de Berlioz), en coproducció amb el Musiktheater an der Wien i el Théâtre des Champs-Élysées. Entre les seues reposicions trobem *4.48 Psychosis* al Covent Garden i *Otello* a Nancy i Luxemburg.

Produccions recents inclouen *Tosca* (Glyndebourne); *La raboseta astuta* (Staatsoper de Berlín); *Otello* (Opéra national du Rhin); *Werther* (Opéra-Comique); *Eugeni Onegin* (Covent Garden); *The Story of Billy*

Budd, Sailor (Festival d'Ais de Provença); *We Are the Lucky Ones* (Amsterdam, Ruhrtriennale, Tiroler Festspiele Erl); *The Faggots and Their Friends Between Revolutions* (Festival Internacional de Manchester, Park Avenue Armory, Holland Festival, Ruhrtriennale, Festival d'Ais de Provença, Southbank Centre, Bregenzer Festspiele); *Street Scenes* (Òpera de París) i *L'incoronazione di Poppea* (Festival d'Ais de Provença, Versailles, Colònia, Rennes, Toló i Nederlandse Reisopera), un títol que també ha dirigit a Les Arts, a més d'altres treballs anteriors com *Les mamelles de Tirésias* o *Trouble in Tahiti*.

Nadja Sofie Eller

Escenografia

Nadja Sofie Eller desenrotlla la seua activitat professional en els camps de l'òpera, el teatre, la dansa contemporània i les arts visuals. Treballa a nivell internacional com a dissenyadora d'escenografia, de vestuari i de vídeo. Col·labora estretament amb el coreògraf Trajal Harrell (incloent projectes per al Festival d'Avinyó i per al Wiener Festwochen) i també ha treballat amb el director Johan Simons en produccions per al Burgtheater de Viena, entre d'altres. Dissenya habitualment per al Farn Kollektiv, sota la direcció de Sandra Hüller i Tom Schneider. Igualment, manté una col·laboració artística estable amb el director Ted Huffman, per a qui ha fet dissenys a la Staatsoper de Berlín, al Festival de Glyndebourne i a la Dutch National Opera d'Amsterdam.

Astrid Klein

Vestuari

© Max Sonnenschein

Astrid Klein dissenya internacionalment per a produccions d'òpera i de teatre. Després de col·laborar com a assistent de vestuari al Deutsches Schauspielhaus d'Hamburg, va perfilar el vestuari d'obres com *Le nozze di Figaro* a l'English National Opera, així com *Ivanov*, de Txékhov, i *Kindeswohl* (basada en la novel·la d'Ian McEwan) sota la direcció de Karin Beier al Deutsches Schauspielhaus d'Hamburg. Ha col·laborat amb el director Franz Moritz Beichl en produccions a Alemanya, Àustria i Luxemburg. El seu treball amb Ted Huffman inclou *Tosca* al Festival de Glyndebourne, *La raboseta astuta* a la Staatsoper Unter den Linden, *Werther* a l'Opéra-Comique, *Otello* a l'Opéra national du Rhin i *Eugeni Onegin* al Covent Garden.

Pim Veulings

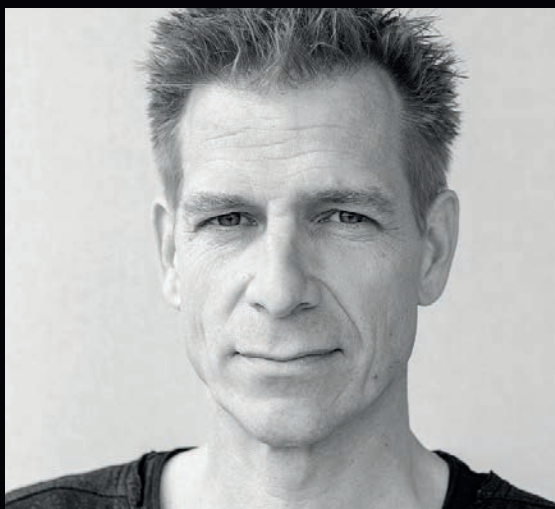
Coreografia

Pim Veulings es va graduar en Dansa a la Universitat d'Arts d'Amsterdam. La seua trajectòria com a ballarí l'ha portat a formar part de companyies com l'Opera Ballet Vlaanderen i el Gran Teatre de Varsòvia. El 2015, va crear la seua primera coreografia per a una òpera, *Orphée et Eurydice*, dirigida per Floris Visser. Des de llavors, ha treballat amb directors del nivell de Pierre Audi, Evgeny Titov i Floris Visser. Manté una estreta col·laboració amb Ted Huffman, la qual inclou l'estrena de *We Are the Lucky Ones* a Amsterdam, *L'incoronazione di Poppea*, *The Story of Billy Budd*, *Sailor* al Festival d'Ais de Provença, així com *Otello* a l'Opéra national du Rhin. La seua feina s'ha pogut apreciar en festivals com Glyndebourne i Ais de Provença o als teatres d'òpera de Zuric, Graz, Frankfurt, Colònia, Versailles, Dresden, Parma, Brussel·les i Amsterdam.

Urs Schönebaum

Il·luminació

Urs Schönebaum va completar la seua formació com a fotògraf el 1995 i, posteriorment, va treballar com a tècnic d'il·luminació amb Max Keller al teatre Münchner Kammerspiele, fins al 1998. Després va realitzar assistències al Grand Théâtre de Genève, al Lincoln Center de Nova York i al Münchner Kammerspiele. Des de l'any 2000 treballa com a dissenyador d'il·luminació per a teatre, òpera, exposicions, *performances* i instal·lacions. Ha col·laborat, entre d'altres, amb Robert Wilson i Jean-Paul Scarpitta. Els seus compromisos l'han portat al Covent Garden de Londres, La Scala de Milà, Théâtre du Châtelet de París, Òpera de Lió, Metropolitan de Nova York, Staatsoper i Schaubühne de Berlín, Residenztheater de Munic, així com al Festival de Salzburg.

Vasilisa Berzhanskaya

Carmen

© Lena Fainberg

La mezzosoprano russa Vasilisa Berzhanskaya canta als escenaris més importants: Staatsoper de Viena, Deutsche Oper Berlin, Covent Garden, Metropolitan, La Scala, Òpera de París, Bayerische Staatsoper i els festivals de Salzburg i d'Ais de Provença, entre molts altres. Al seu repertori predomina el *bel canto*, el barroc i l'òpera francesa: *Norma* (Norma, Adalgisa), *I Capuleti e i Montecchi* (Romeo), *Roberto Devereux* (Sara), *Anna Bolena* (Seymour), *Maometto II* (Anna), *Moïse et Pharaon* (Sinaïde), *Il viaggio a Reims* (Corinna), *La Cenerentola* (Angelina), *Il barbiere di Siviglia* (Rosina), *Carmen*, *Werther* (Charlotte), *Alcina* i *Eugeni Onegin* (Tatiana). L'han dirigit directors prestigiosos com Zubin Mehta, Riccardo Chailly, Marco Armiliato, Daniele Gatti, Alberto Zedda, Mariss Jansons, Michele Mariotti, Stefano Montanari, Sir Mark Elder, Andrea Marcon, Daniele Rustioni o Roberto Abbado.

Charles Castronovo

Don José

© Pia Clodi

Considerat un dels millors tenors lírics de la seua generació, el novaiorqués Charles Castronovo triomfa als grans teatres, entre els quals Covent Garden, les òperes de París i Viena, el Metropolitan, la Staatsoper i la Deutsche Oper Berlin, la Bayerische Staatsoper i el Festival de Salzburg. Va començar la seua carrera a l'Òpera de Los Angeles i prompte va debutar al Metropolitan (1999) com a Beppe en *Pagliacci* junt amb Plácido Domingo. Amb dedicació, domini artístic i excel·lència, Castronovo ha interpretat un ampli repertori que inclou papers com Alfredo, Don Ottavio, Rodolfo (*La bohème*), Roméo, Don José, Ruggero (*La Rondine*), Pinkerton, Rodolfo (*Luisa Miller*) o Chevalier des Grieux (*Manon*), amb el qual va debutar a Les Arts el 2024. En temporades recents ha incorporat els papers principals de tenor d'*Ernani*, *Don Carlos*, *Adriana Lecouvreur*, *Simon Boccanegra*, *Un ballo in maschera*, *Médée* i *Tosca*.

Ruth Iniesta

Micaëla

© Gemma Escribano

Habitual als principals escenaris internacionals, la soprano Ruth Iniesta ha actuat en teatres com el Liceu i el Real, Covent Garden, les òperes de París, Sydney i Viena, La Monnaie i el Teatro Colón de Buenos Aires. Intèrpret excepcional del repertori del *bel canto*, ha cantat grans papers de Donizetti, Bellini i Rossini, així com títols de Mozart, Verdi i Puccini. Els seus papers inclouen Violetta en *La traviata*, Lucia en *Lucia di Lammermoor*, Amina en *La sonnambula*, Liù en *Turandot* i Musetta en *La bohème*. Ha rebut dos premis Talía, el premi Campoamor de la lírica i el premi El Ojo Crítico de la RNE. També manté un ferm compromís amb la sarsuela. En Les Arts ha cantat en títols com *Il viaggio a Reims*, *Pagliacci*, *Doña Francisquita*, *Don Giovanni* (Donna Anna), *Pan y Toros* i *Faust*.

Davide Luciano

Escamillo

En la temporada 2026-2027, el baríton italià Davide Luciano debuta a la Staatsoper de Berlín amb el paper de Scarpia en *Tosca*. A més, encarna Marcello en *La bohème* a la Bayerische Staatsoper, Zurga en *Les pêcheurs de perles* a la Staatsoper de Viena, així com Don Giovanni i Belcore en *L'elisir d'amore*, que marcaran el seu debut a París. Durant la temporada 2025-2026, les seues actuacions més rellevants han sigut Sharpless en *Madama Butterfly* a Zuric, Marcello en *La bohème* al Metropolitan, Escamillo en *Carmen* a Salzburg i Comte Almaviva en *Le nozze di Figaro* en una gira pel Japó amb la Staatsoper de Viena. Canta regularment en grans festivals i teatres, papers com Enrico en *Lucia di Lammermoor*, Riccardo en *I puritani*, Conte en *Le nozze di Figaro*, Guglielmo en *Così fan tutte*, Malatesta en *Don Pasquale*, Ford en Falstaff o Nottingham en *Roberto Devereux*.

Cristòfol Romaguera

Le Dancaïre

Nascut a Palma de Mallorca, va cursar el grau superior en l'especialitat de cant al Conservatori del Liceu de Barcelona amb el baix Carlos Chausson. A més, ha rebut formació de Juan Pons, Elisabetta Fiorillo i ha participat en classes magistrals de Dolora Zajick, Elena Pankratova, Xavier de Sabata o Eduard Giménez. Va debutar a l'escenari el 2022 com a Masetto en *Don Giovanni* amb la Fundació Òpera Catalunya. Des de llavors, ha ampliat el seu repertori amb papers com Guglielmo (*Così fan tutte*), Figaro (*Il barbiere di Siviglia*), Le Dancaïre (*Carmen*), Schaunard (*La bohème*), Yamadori (*Madama Butterfly*), Mandarino (*Turandot*) i Pàris (*Roméo et Juliette*). Entre els seus èxits recents, cal esmentar el seu debut al Liceu amb *West Side Story* sota la direcció de Gustavo Dudamel. Forma part del Centre de Perfeccionament del Palau de les Arts.

Matías Sebastián Herrera

Le Remendado

El tenor argentí Matías Sebastián Herrera es va formar al Conservatorio de Música Julián Aguirre i a l'Institut Superior de Arte del Teatro Colón (ISATC). Ha participat en classes magistrals amb artistes destacats, entre els quals el tenor Juan Diego Flórez. Al Teatro Colón de Buenos Aires ha sigut solista en produccions com *La finta giardiniera*, *La figlia di Rappaccini* i *Nina, o sia la pazza per amore*, i ha interpretat igualment obres de Monteverdi. També ha actuat al Brasil amb l'Orquestra Simfònica de Porto Alegre (*Gianni Schicchi*, *Turandot*), així com al festival FEMUSC (*Madama Butterfly*). Va rebre una beca del Mozarteum Brasileiro per a la Internationale Chorakademie Rendsburg a Alemanya. El seu repertori inclou papers solistes en obres de Mozart, Donizetti, Verdi i Puccini. Forma part del Centre de Perfeccionament del Palau de les Arts.

Isaac Galán

Moralès

Va nèixer a Saragossa i va estudiar amb Teresa Berganza, Manuel Cid i Tom Krause a la Escuela de Música Reina Sofía de Madrid. Va continuar la seua formació a l'Òpera de Zuric i al Centre de Perfeccionament del Palau de les Arts. Ha sigut guardonat als concursos Francisco Viñas, Julián Gayarre i Manuel Ausensi. Va ser membre del conjunt de solistes del Landestheater de Linz durant tres temporades. Ha participat en títols com *La vida breve* (Manuel), *Le nozze di Figaro* (Conte), *Il barbiere di Siviglia* (Figaro), *L'incoronazione di Poppea* (Mercurio), *Les contes d'Hoffmann* (Peter Schlémil), *La bohème* (Schaunard) i *Don Pasquale* (Malatesta) en escenaris com el Palau de les Arts, teatres Real i Campoamor, Òpera de Montpeller i Münchener Staatstheater. Recentment ha interpretat Hortensius en *La fille du régiment* a Barcelona i a Las Palmas de Gran Canaria.

Manuel Fuentes

Zúñiga

Natural de Crevillent, Manuel Fuentes va estudiar cant, repertori i formació musical amb el tenor José Sempere. A més, va perfeccionar la seua tècnica amb Ana María Sánchez, Mariella Devia, Dolora Zajick, Sonia Ganassi, Carlos Álvarez i Ruggero Raimondi. Després de guanyar el primer premi i els premis del públic i al millor cantant en el concurs Alfredo Kraus i el premi Plácido Domingo al millor cantant espanyol en el concurs Viñas, debuta amb *Farinelli* de Tomás Bretón al Teatro de la Zarzuela i interpreta el paper de Ferrando en *Il trovatore* a Las Palmas. Posteriorment, incorpora els papers de Giorgio (*I puritani*), Sparafucille (*Rigoletto*), Colline (*La bohème*) i Raimondo (*Lucia di Lammermoor*). Esta temporada li esperen projectes com *I Capuleti e i Montecchi* a Lausana, *Maria Stuarda* a Marsella, *Lucia di Lammermoor* a Basilea i *La bohème* a la Fondazione Haydn. En Les Arts, ha cantat en *La bohème*, *Maria Stuarda* i *L'heure espagnole/Gianni Schicchi*.

Aitana Sanz

Frasquita

Va estudiar piano i cant tant a València, la seua ciutat natal, com a la Universitat de Música i Arts Escèniques de Viena. Les seues primeres aparicions operístiques varen ser amb personatges com Olympia, Folleville i Oscar al Festival de Pesaro, Ópera de Las Palmas i a Maryland (EUA). El 2022 va interpretar Frasquita en *Carmen* (Maggio Fiorentino, amb Zubin Mehta), Pamina i Solveig en *Peer Gynt*. Al Festival de Salzburg va cantar Le feu, Pastourelle i Le rossignol en *L'enfant et les sortilèges* com a part del Young Singers Project. Va guanyar el primer premi al Concurs de Cant de Carrara (2024) i els primers premis als concursos Giulio Neri, Alfredo Kraus i Otto Edelmann. Els seus pròxims compromisos la duran a l'Òpera Maó, al Teatro de la Maestranza de Sevilla o al Festival de Granada.

Lora Grigorieva

Mercédès

© Miguel Lorenzo - Mikel Ponce

Va cursar la seua formació a la Universitat Russa d'Arts Teatral de Moscou, així com al Richard Wagner Konservatorium i a la Universitat de Música i Arts Escèniques de Viena. Ha sigut guanyadora del Grand Prix de Nova York i del primer premi del Vienna Competition for Young Performers, i ha obtingut guardons en els concursos Cafarelli Baroque i Bellani Paese degli Artisti. Ha interpretat papers en òperes com *Alcina*, *Die Zauberflöte*, *Carmen* o *Manon*. El 2025 va encarnar Marie en *Der fliegende Holländer* a l'Oper im Steinbruch Festival. Ha actuat, a més, en sales com la Musikverein de Viena i en programes vocals del Mozarteum i de la Juilliard School. S'ha perfeccionat en classes magistrals amb Ramón Vargas, Vivica Genaux i Barbara Frittoli. Forma part del Centre de Perfeccionament del Palau de les Arts.

Escola Coral Veus Junes

L'Escola Coral Veus Junes de Quart de Poblet és un ampli projecte pedagògic que s'ocupa de la formació en el cant coral des de l'edat de tres anys. Actualment, la formen més de cent xiquets i xiquetes, jóvens i adults dividits en set grups corals. Des que va iniciar la seua activitat el 1983, l'associació ha oferit concerts i ha realitzat gires per Europa i Amèrica del Sud. Així mateix, ha obtingut nombrosos reconeixements en prestigiosos certàmens de cant coral a nivell nacional i internacional, on cal destacar diversos primers premis i mencions d'honor en el Certamen Internacional d'Havaneres i Polifonia de Torrevella i el Gran Premi Nacional de Cant Coral. En els últims anys, l'Escola Coral col·labora amb el Palau de les Arts, on integrants de les corals Gallarda i Virelai han interpretat els cors infantils de diferents òperes sota la batuta dels mestres James Gaffigan, Lorin Maazel, Nicola Luisotti, Henrik Nánási i Ricardo Chailly.

Escolania de la Mare de Déu dels Desemparats

Va ser fundada el 1958 per iniciativa de l'arquebisbe d'aquell moment a València, Marcelino Olaechea. Els més de set-cents escolans que han passat per les seues aules reben els ensenyaments des de 3r de primària fins a 2n d'ESO. Destaca la seua escola de música, d'on han germinat un bon nombre de músics professionals en diferents especialitats. Els escolans canten als peus de la Verge dels Desemparats els dies lectius, així com en les solemnitats litúrgiques, i oferixen regularment actuacions extraordinàries de diversa índole. Des de la seua fundació, col·labora especialment en les òperes de Les Arts, en títols com *Tosca*, *La bohème*, *Turandot*, *Carmen* i *Otello*.

Luis Garrido Jiménez

Director de l'Escolania

Inicia els seus estudis musicals en la mateixa escolania i quan acaba la seua estada es titula en musicologia i pedagogia musical. Dirigix, així mateix, la Coral Catedralícia de València i les Scholas gregoriana i cantorum Laetentur, formacions d'antics escolans. És acadèmic corresponent de la RACV i president de l'Associació de Professors Músics de Santa Cecília.

Cor de la Generalitat Valenciana

Està reconegut com una de les millors agrupacions corals d'Espanya. Va ser creat en 1987 amb el nom de Cor de València i dirigit fins a 2024 per Francesc Perales. És el cor titular del Palau de les Arts al mateix temps que desenvolupa una constant activitat en els principals auditoris de la Comunitat Valenciana. Ha interpretat les grans obres del repertori simfònic coral i els principals títols del gènere líric, i freqüenta el repertori *a cappella*, amb especial atenció als compositors valencians. Ha cantat sota la direcció de Claudio Abbado, Roberto Abbado, Rinaldo Alessandrini, Fabio Biondi, Riccardo Chailly, Plácido Domingo, Manuel Galduf, Enrique García Asensio, Gustavo Gimeno, Valeri Guérguiev, Leopold Hager, Sir Neville Marriner, Lord Yehudi Menuhin, Marc Minkowski, Krzysztof Penderecki, Michel Plasson, Georges Prêtre, Helmuth Rilling, Guennadi Rojdestvenski, Mstislav Rostropóvich, Claudio Scimone o Alberto Zedda.

Ha estat guardonat amb la Medalla d'Honor del Festival Internacional de Música i Dansa de Granada, la Medalla Commemorativa del XXV Aniversari del Palau de la Música de València, el premi Clar de Llums de la Universitat de València, l'Important de l'Editorial Premsa Valenciana, la Medalla al

Mèrit en les Belles arts de la Reial Acadèmia de Belles arts de Sant Carles i recentment el Premi Honorífic de l'Associació Amics de l'òpera i les Arts de la Comunitat Valenciana. El Cor de la Generalitat depèn de l'Institut Valencià de Cultura. El seu director actual és Jordi Blanch Tordera.

Jordi Blanch Tordera

Director del Cor

Natural de Quart de les Valls (1975), és titulat en direcció de cor, piano i composició. Va dirigir el cor Virelai de l'Escola Coral de Quart de Poblet durant vint anys, durant els quals va col·laborar amb mestres com Henrik Nánási, Nicola Luisotti i Lorin Maazel. A partir de 2016 es vincula al Cor de la Generalitat Valenciana com a director adjunt de Francesc Perales, i ha preparat títols com *Manon*, *Il trovatore*, *Madama Butterfly*, *La Cenerentola*, *Dialogues des Carmélites* o *Doña Francisquita*. En concert, sempre amb el Cor de la Generalitat, ha treballat la *Petite Messe Solennelle* a València i Bremen, amb Fabio Biondi i Europa Galante. Ha dirigit el cor de l'òpera de Białystok en la gravació de *Macbeth* realitzada per Fabio Biondi, a més dels cors de les òperes de Lausana i La Monnaie de Brussel·les en diferents produccions. Des d'octubre del 2024 és el director del Cor de la Generalitat.

SOPRANOS

Carmen Avivar
Inmaculada Burriel
Maria Àngels Biosca
Laura Cruz
Lourdes Castell
María José Cifre
Erika Escribá
Estrella Estévez

Dolores Lahuerta
Yolanda Marín
Susana Martínez
Lourdes Martínez
Arantxa Martínez
Begoña Martínez-Arrazubi
Jaqueline Squarcia

MEZZOSOPRANOS

Maite Aguilera
Ana Bort
Carmen Bou
Marián Brizuela
Pilar Esteban
Empar Llàcer
Tania Malinova
Adriana Mayer

Irene Medán
Susana Meliá
Alicia Merelo
Amparo Zafra
Diana Muñoz
Johana Machado
Dulce Vila

TENORS

Mario Cerdá
David Asín
Pedro Castro
Rafael Ferrando
Antonio Gómez
José Ángel González
Antonio Lozano
Tomás Martínez

Jesús Navarro
Tomás Puig
José Enrique Requena
Jesús Rita
Josep Lluís Sanchis
Javier Tortosa
José Javier Viudes

BAIXOS

Vicente Antequera
Bonifaci Carrillo
Juan Carlos Castillo
Juan Felipe Durá
Xavier Galán
Salvador Giner
Luis Gonzalo

Josep Martínez
Lluís Martínez
Valentin Petrovici
José Tomás Poveda
José San Antonio
Vicente Soldevila
Luis Vicente

Sir Mark Elder

Wagner: *Preludio de Lohengrin*

Chaikovski: *Concierto para piano 1*

Strauss: *Don Juan; Till Eulenspiegels lustige Streiche*

16 d'octubre de 2026 | 19.30 h

Orquestra de la Comunitat Valenciana

L'Orquestra de la Comunitat Valenciana (OCV) va ser fundada l'any 2006 per Lorin Maazel, el seu primer director musical. En poc de temps, la formació titular del Palau de les Arts s'ha llaurat un prestigi entre el públic i la crítica, i ha aconseguit un alt nivell artístic que la situa entre les millors orquestres

d'Espanya i una de les més importants creades a Europa durant els últims anys. Este reconeixement s'ha forjat també gràcies a la presència de Zubin Mehta en les primeres temporades, sobretot amb el recordat *Anell wagnerià*, i a batutes de la talla de Riccardo Chailly, Valery Gergiev o Gianandrea Nosedà. Després del període fructífer dut a terme per l'estatunidenc James Gaffigan al capdavant de l'OCV, des de setembre de 2025 el prestigiós mestre britànic Sir Mark Elder és el director musical de la formació.

Elogiada per la qualitat dels seus músics i per ser un conjunt versàtil capaç d'interpretar amb admirable personalitat tant òpera com música líricosimfònica, l'OCV continua la seua trajectòria professional impulsada per primeres figures de la direcció orquestral, entre les quals hi ha Daniele Gatti, Fabio Luisi, o Sir John Eliot Gardiner, i amplia el seu repertori operístic de la mà de reconegudes batutes internacionals especialitzades en diferents estils, com Marc Albrecht, Maurizio Benini, Lorenzo Viotti, Riccardo Minasi i Marc Minkowski. A més, aïança la col·laboració amb els principals directors espanyols que més projecció tenen fora de les nostres fronteres, entre ells Gustavo Gimeno, Pablo Heras-Casado, Juanjo Mena i Josep Pons.

DIRECTOR MUSICAL

Sir Mark Elder

VIOLINS PRIMERS

Gjorgi Dimcevski, concertino

Pablo Martín, ajuda de solista*

Marija Nemanyté

Teresa Nikolova-Nolen

Ignacio Rodríguez

Mikhail Spivak

Roman Svirlov

Elena Trushkova

Lourdes Alonso*

Beatrice Gagli*

Olivia Kucharska*

Manuel Serrano*

VIOLINS SEGONS

Anna Stepanenko, ajuda de solista

Carles Civera

Dasha Dubrovina

Evgueni Moriatov

Katriina Saloheimo

Anna Sanchis

Manel Barrios*

Marta Burriel*

Waldemar Kosmiej*

Natalia Martínez*

VIOLES

Andriy Viytovych, solista

Sergio Sáez, ajuda de solista

Javier Alejandro Cárdenas

Samuel Espinosa

Julia Hu

Abraham Martín

Almudena Arribas*

Oreto Vayá*

VOLONCELS

Rafał Jezierski, cosolista
Arne Neckelmann, ajuda de solista
Alejandro Friedhoff
Estrella Guerrero
Uladzislau Trukhan
Saem Heo*

CONTRABAIXOS

Mihai Ichim, solista
Adrián Rescalvo, cosolista
David Molina
Gianluca Tavaroli
Tarek Palomares*

ARPA

Noelia Cotuna, solista

FLAUTES

Ana Naranjo, cosolista
Virginie Reibel, ajuda de solista
Virginie Reibel, Flautí

OBOÉS

Christopher Bouwman, solista
Ana Rivera, ajuda de solista
Ana Rivera, Corn anglés

CLARINETS

Tamás Massanyi, cosolista
Cecilio Vilar, ajuda de solista

FAGOTS

Alba González, ajuda de solista
Javier Biosca

TROMPES

Jesús Sánchez, cosolista
David Rosell, ajuda de solista
Miguel Martín
José Vicente Vila*

TROMPETES

Rubén Marqués, solista
Christian Ibáñez, cosolista

TROMBONS

Juan Manuel Real, solista
Ignacio Pérez, ajuda de solista
José Vicente Faubel

TIMBAL

Gratiniano Murcia, solista

PERCUSSIÓ

Francisco Inglés, solista
Ignasi Doménech
Fran Amado*
Ricardo Paños*

LES ARTS
ÉS SARSUELA

LA VERBENA DE LA PALOMA

Tomás Bretón

4 a 8 de novembre de 2026

PALAU DE LES ARTS REINA SOFÍA

GENERALITAT
VALENCIANA

Patrocinis

Patrocinios

La Fundació Palau de les Arts Reina Sofia
mostra el seu agraïment

La Fundación Palau de les Arts Reina Sofia
muestra su agradecimiento

PARTNER TECNOLÒGIC | PARTNER TECNOLÓGICO

PATROCINADOR DE TEMPORADA

PROTECTOR

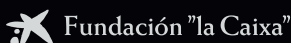
COL-LABORADORS PRÈMIUM | COLABORADORES PREMIUM

Hoteles SantoS

cyes

COL-LABORADORS | COLABORADORES

MECENES | MECENAS

MECENES | MECENAS DEL CENTRE DE PERFECCIONAMENT

INSTITUCIONS COL-LABORADORS | INSTITUCIONES COLABORADORAS

Les Arts

DIRECCIÓ | DIRECCIÓN

DIRECTOR GENERAL

Jorge Culla Bayarri

DIRECTOR ARTÍSTIC

Jesús Iglesias Noriega

DIRECTOR MUSICAL

Sir Mark Elder

PATRONAT | PATRONATO

FUNDACIÓ PALAU DE LES ARTS REINA SOFÍA

PRESIDENT D'HONOR

Molt Honorable

Sr. Juan Francisco Pérez Llorca

President de la Generalitat Valenciana

PRESIDENT

Sr. Pablo Font de Mora Sainz

VICEPRESIDENTA

Honorable

Sra. María del Carmen Ortí Ferre

Consellera d'Educació, Cultura i Universitats

SECRETÀRIA NO PATRONA

Sra. Ana Jiménez Moliner

Secretària general de la Fundació

VOCALS

Exce·lentíssim Sr. Jordi Martí Grau

Secretari d'Estat de Cultura

Il·lustríssima Sra. Paz Santa Cecilia Aristu

Directora general de l'INAEM del Ministeri de Cultura

Il·lustríssima Sra. Marta Alonso Rodríguez

Secretària autonòmica de Cultura

Il·lustríssim Sr. Eusebio Monzó Martínez

Secretari autonòmic d'Hisenda i Finançament

Il·lustríssim

Sr. José Manuel Camarero Benítez

Secretari autonòmic de Turisme

Il·lustríssim Sr. Carlos Gracia Calandín

Subsecretari de la Conselleria d'Educació,
Cultura i Universitats

Il·lustríssim Sr. Ignacio Prieto Mansanet

Director general de Cultura

Il·lustríssim Sr. Manuel Fuster Martín

Director general del Sector Públic

Persona titular de la direcció general de l'IVC

Sra. Rosana Pastor Muñoz

Membre del Consell Valencià de Cultura

Sra. Susana Lloret Segura

Sr. Rafael Juan Fernández

Sra. Mónica de Quesada Herrero

Sra. Felisa Alcántara Barbany

Sr. Ignacio Ríos Navarro

Sr. Salvador Navarro Pradas

PATRÓ D'HONOR

Sr. Vicente Ruiz Baixauli

GENERALITAT
VALENCIANA

MINISTERIO
DE CULTURA

DIRECCIÓN GENERAL
DE ARTES ESCÉNICAS Y MÚSICA

lesarts.com | 96 197 59 00